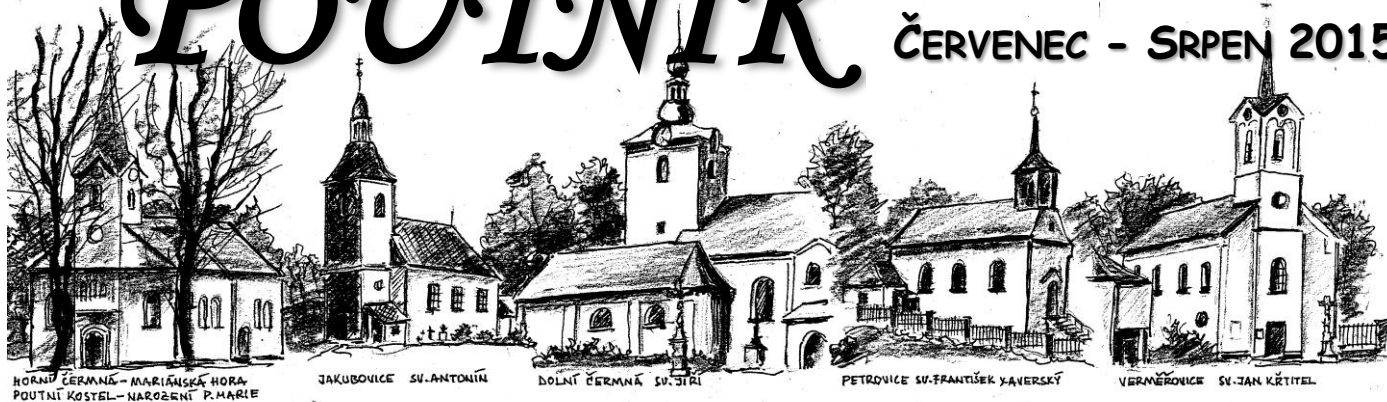

DĚTI SE NÁS PTAJÍ NA CESTU

Jedna moudrost praví, že při porodu se rodí dítě, ale zároveň umírá ego matky. Zdá se mi to velmi vhodně řečeno. Najednou je tady človíček zcela závislý na matce. Už nic není jako dříve. Nelze dítě vrátit nebo ho ignorovat, prostě je tady a potřebuje mě stoprocentně. Tím umírá moje ego a řekla bych, že musí zákonitě částečně také umřít ego otce.

Měli jsme s manželem velké štěstí, že k nám děti přišly tak, jak jsme si přáli, neměli jsme s otěhotněním žádné problémy. Byla jsem šťastná, že všechny porody našich dětí (9, 6, 1 rok) jsme mohli prožít společně. Ani jeden z nás nemůže zapomenout na ty společné okamžiky, které vlastně navždy zůstanou mezi námi.

V průběhu těhotenství s třetím dítětem jsme prožili období nejistoty, kdy jsme počítali s možností, že o dítě přijdeme, bylo mi přece jen více než 40 let. Nakonec se ukázalo, že vše je v pořádku a problémem je pouze prasklý hematom, který nás i doktory velmi vyděsil. Všechny nejistoty a svízele jsme prožívali spolu s manželem a velmi to posílilo naši jednotu. Také po narození první dcery, po náročném porodu, jsme nevěděli, zda bude v pořádku. Naštěstí ano, jen jsme prošli několik vyšetření a byli v nejistotě, kdy začne chodit.

Děti přinesly do naší rodiny nový životní rozměr, kdy se mnohem více spoléháme jeden na druhého - na začátku je všechno nové, oba se seznamujeme s novým člověkem, žijícím s námi. Tělo velmi bolí, ale je to nic proti tomu narozenému zázraku. Manžel ztrácí svůj zajetí klid, spěchá z práce domů, vše je jinak, čas a pozornost se obrací k dítěti. V noci se vyspíme málo, přes den ještě méně. Naštěstí manžel vždy choval všechny děti v noci rád, pomáhal mi je utěšovat, nebo mi je podával z postýlky ke kojení. Měla jsem pocit, že na to nejsem sama a velmi mi tím pomohl.

Narození dětí ohromně „aktivizovalo“ prarodiče. Děti se staly jejich životabudiči.

Děti nám jasně rozdělily role – já jsem s nimi více přes den, manžel je v práci s potřebou zajistit rodinu finančně. Když přijde večer domů, všechny děti se na něj vrhnou a já mohu trochu zvolnit s pocitem, že nemusím celou pozornost věnovat dětem jen sama. Sláva víkendům, kdy jsme celá rodina spolu...

Samozřejmě přicházejí chvíle frustrace z nedostatku času na věci, kterými jsme se mohli zabývat, když jsme byli sami. Najednou je pro nás důležitější šťastné, zdravé, spokojené dítě. Vyprávěná nebo přečtená večerní pohádka před spaním je více než zprávy ze světa. S dětmi se očitáme v určitém vakuu, které nás z toho předešlého způsobu života úplně vyřazuje.

Slevujeme z potřeby mít naklizenou. Vše se redukuje a zaměřuje na děti.

Komunikaci mezi manželi považuji za stěžejní. Když třeba delší dobu mezi námi z časových důvodů nebyla, často nás potkala krize a nesoulad z pocitu neporozumění.

Zajít do kina nebo na procházku sami je taktéž událost, která prostě není samozřejmá.

S přibývajícím věkem dětí se mění jejich potřeby. V tuto chvíli je těžší například skloubit doprovázení dcery do kroužků, přibližně ve stejný čas vyzvednout mladšího syna ze školky, která není v místě bydliště, a zároveň respektovat rytmus nejmladší roční dcery. Nebo například návštěva lékaře či kadeřníka se musí téměř manažersky domyslet, když nám zrovna nikdo nemůže děti pohlídat.

Rozhodně platí to, že čím více dětí je v rodině, tím se stávají samostatnější, a z matky, která je přes den doma, se stává výkonný manažer celé rodiny.

Mně osobně každé dítě přineslo ohromné poznání, které se nedá nijak jinak získat, než ho osobně prožít. Nikdy jsem sama sebe nepoznala tak dobře, jako při výchově dětí. Nejen že si často „sáhnu na dno svých fyzických možností“, ale hlavně si musím srovnat priority, co má pro mne v životě opravdu největší cenu.

Výchova dětí nám oběma klade otázky, jak vlastně chceme děti vychovávat. Čemu věříme a co chceme předat dětem? Co je pro nás důležité? Děti nás učí stále se konfrontovat se sebou, se svými hodnotami, postoji ke světu, k Bohu. Někdy to je náročné poznání, ale domnívám se, že bez něj nelze poznat své pravé lidství a člověk je ochuzený.

Naše starší děti jsou ve věku, kdy již uvažují samostatně a je radost je poslouchat, o čem a jak přemýšlejí, co dělají a jak se učí přijímat sebe, události a vztahy, které prožívají.

Když se nám svěřují se svými prožitky, uvědomuji si, že jsme s manželem jejich nejdůležitější průvodci. Ptají se nás „na cestu“ a my cítíme velkou zodpovědnost navést je na tu správnou, na tu jejich jedinečnou a neopakovatelnou cestu a naučit je orientovat se v chaosu světa.

Mít děti je jedno ohromné dobrodružství. Vlastně nikdy úplně nevíme, kdo se nám narodí, jaká bude povaha dítěte, jeho vzhled, nebude-li postižené. Nevíme, jak se bude chovat dítě, a nevíme, jak se zachováme my. Jen tušíme, že to bude človíček závislý na nás s ohromnou potřebou lásku přijímat a zase vracet. Vůbec nevíme, co přinese čas, nikdo z nás si nemůže pojistit všechny pojistky na zdraví a štěstí. Žijeme

v nejistotě života a vztahů. Nevíme, jestli je naše výchova ta správná, chceme se třeba poučit z chyb, které ve výchově udělali naši rodiče a nejde nám to, hledáme svoji vlastní cestu. Děláme chyby, klopýtáme, zvedáme se, podporujeme se navzájem. Vydat se na tohle dobrodružství je opravdu odvážné, ale jedinečné a nepřenositelné, předem požehnané Bohem. Bez Boží podpory a vědomí toho, že on počítá se všemi našimi těžkostmi a dává nám sílu jít dál, by to vše kolem výchovy a zajištění rodiny bylo neúnosné. Věřím, že kdo se rozhodne jít touto jedinečnou dobrodružnou cestou, může předem počítat s nekonečnou dávkou Božího požehnání.

Milena Zvěřinová -BM-

BYL JSEM NA CESTĚ, A UJALI JSTE SE MNE...

V posledních týdnech čteme mnoho komentářů, které se snaží různě vypočítávat ekonomické a sociální dopady imigrace, analyzují návrh na zavedení kvót pro přijímání stanoveného počtu uprchlíků pro jednotlivé členské státy Evropské unie. Do těchto diskusí se navíc ještě mísí často nepřilíš kultivovaná politická debata. Nakonec je těch zpráv a analýz tolik, že už to člověka začne unavovat, ne-li obtěžovat.

„Byl jsem na cestě, a ujali jste se mne...“ Tato slova z Matoušova evangelia jsou v těchto dnech aktuálnější než dříve. Možná si v biblických textech v současné době více všímáme, jakou lásku a pozornost věnují právě těm, kteří jsou na cestách, a jak věřícího vyzývají k něžnosti a milosrdenství vůči tomu, kdo tuče na dveře jeho srdce.

Křesťan žijící v Evropě 21. století by si měl položit mnohem hlubší otázky, než kolik nás to vlastně bude stát. Tyto otázky zazněly již před dvěma lety, když se Svatý otec František vypravil na svou vůbec první cestu mimo Vatikán. Všechny tehdy ohromilo, kam zamířil. Ano, na Lampedusu. Na bezvýznamný italský ostrov, který se v poslední době stal symbolem utrpení tolika mužů, žen a dětí, kteří prchají před válkami a bídou. Svatý otec v červenci 2013 na Lampeduse řekl: „Adame, kde jsi?, Kde je tvůj bratr?“ To jsou dvě otázky, které klade Bůh na začátku dějin lidstva a které rovněž klade všem lidem naší doby, také nám. Chtěl bych však, abychom si položili třetí otázku: „Kdo z nás pláče nad touto skutečností a nad fakty, jakými jsou ona zmíněná úmrtí bratrů a sester? Kdo oplakával lidi, kteří byli na té lodi? Mladé matky s dětmi? Muže, kteří chtěli jen nějak uživit svoje rodiny? Jsme společností, která zapomněla plakat, soucítit. Globalizace lhostejnosti nám odňala schopnost plakat! prosíme Pána o milost plakat nad vlastní lhostejností, plakat nad krutostí, která je ve světě, v nás...“

Starosta malé sicilské obce Pozzallo (má 19 000 obyvatel a nyní hostí 28 000 migrantů), před nedávnem dal každému z nás návod, jak plakat: „Přijíždějí k nám lidé a je třeba se jim podívat do očí. Přijíždějí ženy s malými dětmi, lidé spalení sluncem a zmáčení slanou vodou a hlavně v zimě, tudíž

promrzlí, lidé bosí, zranění a zmučení. ... Jenom za tento rok přijelo 1 100 nezletilých bez doprovodu. Existují tedy rodiny, které vezmou desetileté nebo jedenáctileté dítě a posadí ho na loď, přičemž vědí, že riskuje život, že možná nedojede na druhou stranu moře a že už pravděpodobně celý život své rodiče neuvidí.“

Ano, je třeba hledět do očí, poznat konkrétní příběhy lidí, zoufalých rodičů, kteří byli postaveni před těžkou volbu, zda opustit své děti, nebo zemřít všichni, příběhy těch, kteří utíkají před válkou a říkají, že nic už nemůže být horšího a klidně budou riskovat smrt v moři nebo na poušti, protože místo, odkud odešli, se stalo peklem na zemi. Křesťané jsou k tomuto pohledu do očí povoláni dvojnásob. Vždyť exodus, kterého jsme dnes svědky, se týká i křesťanů z Blízkého východu, mužů a žen, kteří jsou potomky těch, kdo začali víru v Krista právě odsud šířit. Podmínky v zemích jako je Sýrie a Irák jsou v poslední době neslučitelné se životem. Prchají i naše sestry a naši bratři. I nás se tedy dnes Bůh ptá:

„Kde je tvůj bratr?“ Měli bychom prolomit globalizaci lhostejnosti, o které s takovou naléhavostí mluví papež František. Měli bychom vyjít do ulic našich měst, hovořit s lidmi, diskutovat, naslouchat, možná někdy i vysvětlit, vždy s mírností a úctou. 1)

Prvním konkrétním krokem může být připojení se k apelu na záchranu Aleppa „Save Aleppo“¹, který již podepsala i celá řada představitelů církví, státníků, nositelů mezinárodních ocenění. Druhý krok pak může znamenat nový život pro každého z nás, kteří jsme před nedávnem přijali Ducha svatého: pohledme do očí alespoň jednomu trpícímu, hladovému, zoufalému. Buďme si jisti, že hledíme do očí samotnému Pánu, který nás žádá o blízkost, pohár vody, naději. Díky tomu pak nebudeme mít už žádnou pochybnost, že přijmout toho, kdo je na cestách, je nejen správné, ale i spásné.

Kristina Koldinská, Komunita Sant'Egidio

NEDAT SE ZAVALIT PRACÍ

Horečná činnost je jedním z velkých soužení moderního světa. Člověk má příliš co dělat a chtěl by udělat vše. Protože na to nemá dost času, spěchá, běží, nervuje se, je vydrážděn, propadá malomyslnosti, ztrácí odvahy a nakonec se může stávat nesnesitelným. Vyčerpává se, zkracuje si život; neudělá to, co by chtěl, a to, co udělá, dělá polovičatě. To je pohroma. Je třeba tomu odpomoci. Pomoci může: trocha sebeovládání, organizace práce a času a pohled na život z Božího úhlu pohledu.

Několik rad pro tebe jak na to:

- mnozí lidé udělají mnohdy nepoměrně více práce než my. Proč? Umějí si vše správně rozdělit: chrání a hájí svůj klid, anebo jsou schopni si jej znovu získat; do každého úkolu se dávají cíle.
- nepiš do dopisu: „Rád bych ti toho mnoho napsal, nemám pro sebe ani minutku, proto ti napíšu jen pár slov..." Napiš raději hned těch pár slov, zcela jednoduše a prostě: získáš čas a uchráníš svůj klid...
- chce se někdo s tebou sejít? Nezačínej s protestováním: „Není to možné, jsem zadán, zavalen", protože tak jako tak skončíš tím, že se s ním dohodneš na termínu. Řekni mu s úsměvem: „Ale ano, rád" a nabídní mu první volné datum, i kdyby to bylo ještě dosti vzdálené.
- často ti říkají: „Netroufal jsem si vás tehdy vyrušovat, vypadal jste příliš zaměstnaně." To je vážná věc, neboť mezi tím přišla řada jiných a zase odešli a neřekli ti to. A možná že právě ten první tě potřeboval
- nikdo se nesvěruje přetíženému člověku, každý uhádne, že u něho není místo pro porozumění: má přece starostí až nad hlavu
- máš k dispozici dostatek času, ale trávíš ho tak, že jím plýtváš....
- spát a oddechnout si není ztráta času, spíše zisk. Jsi prací opravdu přetížen? Zasněť svůj spánek nebo odpočinek Pánu a buď klidný; neztrácíš čas
- chybí-li ti čas k tomu, abys všechno udělal, zastav se na několik okamžiků a pomodli se. Pak si rozvrhni čas před zrakem Božím. K tomu, co nám Bůh uložil, má člověk vždy dost času a Božích prostředků.

(z knihy „Mezi člověkem a Bohem“ Michaela Quista) -oJ-

PRÁZDNINOVÝ TREND: WORKCAMPY

Pracovní tábor, český ekvivalent k modernímu označení workcamp, není příliš lichotivý. Ovšem dnes již fungující a stále přibývající tábory tohoto typu, jejichž náplní je především manuální práce, naopak začínají vytvářet zdroj prázdninového nadšení. Workcamps se stávají velmi atraktivní a vcelku originální alternativou k celé řadě nabídek, jak strávit dovolenou, a to v katolickém, ale i v mimocírkevním prostředí.

Workcamps, které pořádají profesionální agentury, lákají především na nové zážitky či příležitost podívat se do zahraničí. Workcamps, které nabízejí církevní organizace či komunity, vybízejí mladé zvláště k tomu, aby přispěli svými silami a energií tam, kde je to opravdu třeba, i když to může být někdy náročné. Cílem těchto snah je celkově pomoci zlepšit atmosféru vytípané lokality a obohatit místní obyvatele svým nadšením, nezištností a živým společenstvím. Těžko však poměřit, kdo je kým nakonec více obdarován.

K činnosti, s níž se dobrovolníci nejčastěji potýkají, patří sekání dříví, natírání plotu, něco vykopat, přibít či vysmýčít. Svůj vděk pak lidé z domácností, ve kterých se pracuje, vyjadřují různě, většinou se však domů odchází s plným žaludkem a „boulemi až za ušima". Naplánovaná práce někdy sklouzne spíše k povídání a rozhovorům u šálku kávy, kdy se lidé často zcela spontánně začnou vyptávat na otázky víry.

Kromě práce je stejně hodnotnou součástí těchto projektů připravený kulturní program, vyplňující čas po večerech. Kromě toho, že si zde pracanti odpočinou a na chvíli odloží své montérky, může se zde sejít celá vesnice a utužit sousedské vztahy. Tradičně lze přijít na koncert, divadelní představení, letní kino či přednášky různých témat.

Současný workcampový trend odstartoval projekt s názvem SummerJob. Poprvé se konal před bezmála šesti lety na území Manětínska u Plzně z iniciace mladých lidí z Hnutí fokoláre. SummerJob se po třech letech přestěhoval na území Broumovska do Královéhradeckého kraje a oblast na západě Čech převzali mladí, tentokrát z okruhu Misionářů oblátů, a již potřetí zde organizují Workshop. Činností a programem se nechal inspirovat od svých předchůdců, celkově však akce probíhá v menším a rodinnějším měřítku. První ročník dobrovolnického týdne Workcamp SPS zahájí letos v Podkrkonoší spolek Fontes tres.

Letošní přihlašování na SummerJob je již uzavřeno, kapacita 140 míst byla do 18 hodin po spuštění registrace zaplněna. Na Workshop i Workcamp SPS je stále možné nahlásit svoji účast, hlavní podmínkou je dovršení věku 18 let.

Přesto, že se organizátoři snaží náklady těchto dobrovolných aktivit snížit na minimum, finanční i materiální pomoc je velmi vítána.

Navštivte stránky jednotlivých workcampů a seznamte se s podrobnostmi.

SummerJob: summerjob.naplno.net, Workshop: workshop.farnostplasy.cz, Workcamp SPS: workcamp.fontes-tres.cz

Zuzana Lášková

RŮŽENEC SVĚTLA – „POKUD JSEM NA SVĚTĚ, JSEM SVĚTLO SVĚTA“

(7. pokračování)

Po připomínce radostného růžence, zaměřeného na vtělení a skrytý Kristův život, se soustředíme na Ježíšův veřejný život, dobu, kdy oznamuje příchod Božího království. Budeme si všimnout některých důležitých stránek osobnosti Krista, které se právě v této době výrazně ukazují. On je tím, kdo byl při křtu v Jordánu prohlášen Milovaným Synem svého Otce. On je tím, kdo ohlašuje evangelium Božího království, svědčí o něm svými postoji a skutky a vyhláší jeho požadavky. Právě v době jeho veřejného působení se tato žitá „tajemství“ projevují nejsilněji a označují se proto jako „tajemství světla“ v souladu s tím, co říká Pán Ježíš o sobě: „Pokud jsem na světě, jsem světlo světa“ (Jan, 9,5).

Jan Pavel II. vybral 5 důležitých okamžiků z jeho veřejného působení¹⁾. Prvním z nich je Ježíšův křest v Jordánu.

Úvaha nad tajemstvím Ježíšova křtu v Jordánu

Po více jak 400 letech se opět na scéně židovských dějin objevuje prorok – Jan Křtitel se vrací z judské pouště k lidem a hlásá poselství: „Kajte se, neb se přiblížilo Boží království. Sekera je již položena na kořeny stromů... Každý strom, který nenese dobré ovoce bude vyťat a hozen do ohně... Nemyslete si, že si můžete říct - máme otce Abrahama... přeci Bůh může i z kamenů stvořit děti Abrahamovy... Čiňte pokání a dejte se pokřtít na odpuštění hříchů.“

Ježíš navazuje na tuto Janovou zvěst a jde ještě dál: „Naplnil se čas, přiblížilo se Boží království.“ Přidává se mezi ty, co prorokovu výzvu poslechli - postavil se do řad kajících, přistupujících ke křtu²⁾.

„Kdo z vás je bez hříchu, ať po ní první hodí kamenem.“ Odpovídá Ježíš farizejovi, když je žádán, aby vyjádřil svůj názor na hříšníci. Jeho pohled na člověka byl úžasný. Díval se bez rozdílu na bohatého i chudého, na policistu i výtržníka, na hlavu státu i na služku. Věděl, jaké kvality se skrývají v člověku, který stojí před ním. Věděl, jestli jde o šlechtice nebo o člověka chudého, ale obracel se na něj jakoby to nebylo, oslovoval v člověku to, co v něm bylo nejhlubší a nejlepší. Okamžitě dovedl rozeznat, jaký drahokam se skrývá v této živé bytosti. Každý člověk pro něj byl bytostí světla. Kristův láskyplný pohled spočinul i na Jidášovi a na stejný pohled by měli nárok i Hitler a Stalin³⁾.

Podle tradice, když Kristus vstupuje do vody, otevrou se nebesa a Otcův hlas zvolá: „Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě mám zalíbení!“ Na Ježíše sestupuje Duch svatý a pověřuje jej posláním – veřejně hlásat radostnou zvěst Evangelia.

Tato scéna, zachycená i na obraze A. Verrochia a Leonarda da Vinciho, připomíná intronizaci králů starověkého Orientu a poukazuje na význam této události – sám Bůh propůjčuje svůj královský majestát člověku, svému královskému synu. V tuto chvíli se viditelně propojují dva světy, padá závora mezi nebem a zemí, oddělující Boha a člověka. Je tady však jeden podstatný rozdíl - na rozdíl od rituálu světské korunovace se tato korunovace neděje pasivně, bez Ježíšova postoje. Důležitou součástí Božího synovství byla Ježíšova připravenost - jeho bezbranné, odvážné a radikální vydání celého svého života Bohu. Scéna křtu zveřejňuje Ježíšovu čestnost před Bohem, jeho „bezhrášnost“ - to, že se beze zbytku odevzdává vedení Božího hlasu se všemi důsledky.

Ježíšův křest odhaluje všem lidem pohled na Boha, lišícího se od pohledu Jana Křtitele, který vidí Boha hroícího soudem a záhubou. Kristus hlásá Boha, který je naopak otevřeným náručím, vinoucím své dítě k sobě slovy „Ty jsi můj milovaný syn“. Osobní vztah je oboustranný – ukazuje se, že Ježíš Bohu důvěřuje, že se umí o jeho slova opřít, že cítí moc nepodmíněné, akceptující Boží lásky. Nazývá jej „tatínkem“ a také později bude tomuto vztahu učit své učedníky, když je bude zasvěcovat do své modlitby začínající slovy „Abbuna“ - „Otče náš“. A tady se ukazuje další osobitost jeho křtu - tím, že své učedníky zasvěcuje do svého vztahu k Otci, jim dává najevo, že On si nenárokuje být „jediným Synem Nejvyššího“, ale že chce být „pravidlem, zkušeností, cestou, zprostředkovatelem této nové existence“. Chce, aby se z nás, lidí-živočichů stávali Boží synové a Boží dcery, zakoušející, že je Bůh akceptuje. Mají z nás být královští lidé, kteří jsou pány svého bytí a nedají se nikým a ničím manipulovat. Tím, že najdeme základ svého bytí, svého spolehnutí se v Bohu, můžeme žít svůj život ve svobodě a vzepřít se tlakům všech možných sil. Zbaveni úzkostí a strachu o sebe dokážeme odporovat všemu, co ponižuje lidi a vzdorovat tam, kde dochází k obětování lidí národním, ekonomickým, politickým nebo i náboženským zájmům.

Křest křesťanů

Křest je tedy tajemstvím světla. Skrze křest jsme všichni synové a dcery světla. Na toho, kdo přijímá křest, sestupuje v plnosti Duch svatý. Křest v sobě rozvíjíme skrze víru, kterou kultivujeme, skrze naději, kterou posilujeme, skrze lásku, kterou uvádíme v život. Všichni jsme synové a dcery Otce, jenž nás miluje. Vydávejme o tom svědectví. Srdečně a s bratrskou láskou přijímejme ve svých farnostech ty dospělé, kteří byli právě pokřtěni, rozvedené lidi, kteří zažili tragédie a potřebují pomoc, lidi, kteří selhali nebo se cítí opuštěni, mladé lidi, kteří hledají nebo jsou „ztraceni“. Potřebují naši silnou a vřelou podporu, aby poznali, že církev je „místem lásky“³⁾.

BD

¹⁾ Svatý otec Jan Pavel II. doplnil kristologickou dimenzi růžence přidáním tajemství světla, viz Jan Pavel II., *Apoštolský list Rosarium Virginis Mariae*, Praha, Sekretariát české biskupské konference, 2002

²⁾ Prof. ThDr. Karol Nandrasky: *Ježíš a současnost*, 2010, str. 74-80

³⁾ Guy Gilbert: *Růženec světla*, Karmelitánské nakladatelství 2006., str. 10, 20-26

ZAMYŠLENÍ

Pracovala jsem dlouhá léta se seniory. Nastal čas odejít do důchodu a uklidit své místo. Při přebírání svých poznámek a dokumentů jsem narazila na malý útržek se zajímavým textem. Vzpomínám, už ani nevím, kdy to vlastně bylo, při úklidu po naší klientce nám u popelnice vypadl kus dopisního papíru s tímto textem, který určitě nutí k zamyšlení.

„Nemám čas“

Řekla mi má dcera.

Řekla mi to dnes, řekla to i včera.

„Nemám čas“

Řekl mi můj syn.

Kdy ho budou mít, to se nedovím.

„Máte všichni auta, můžete sem zajít.“

„Ale my ten čas nemůžeme najít.“

Máme spoustu práce, spoustu povinností,
když je chvílka volná, pozveme si hosty.“

„Ty jsi přece sama, tak zajdi ty k nám.“

Že máš špatné zdraví? Nohy - starý krám?“

„Co je bolestnější pro nás staré mámy?“

Máme spoustu dětí a přitom jsme samy.“

Ani nevím proč jsem si ten útržek schovala. Možná byl důležitý pro mě a možná pro někoho z Vás. Já jsem ráda, že při pohledu o pár let zpátky jsem si na svou mámu udělala čas. Alespoň si to myslím. A ještě mi zaplať Pán Bůh slouží nohy.

JM

BIBLICKÉ POSTAVY – JOEL

Ve své slavné letniční řeči citoval Petr téměř celou třetí kapitolu z proroka Joela, jehož jméno je programové: Hospodin je Bůh. (srov. Sk 2,17-21). Ve zmíněné kapitole prorok zvěstoval příchod „dne Hospodinova“, tedy definitivní Boží zásah při zpečetění dějin. Pak Bůh rozpoutá svůj soud

s působivou kulisou vesmírných znamení: „Způsobím divy nahoře na nebi a znamení dole na zemi: krev, oheň a sloupy dýmu. Slunce se obrátí v temnotu a měsíc v krev.“ Ale Bůh vylije i plnost svého Ducha na rodiče i děti, a dokonce na otrocky a otrokyně.

Duch je znamením vnitřní proměny, která činí všechny proroky věrnými, schopnými být svědky a hlasateli Božího slova. Joel zde mluví o „viděních a snech“, prorok býval nazýván i „vidoucím“, protože „vidění“ bylo vyjádření vyšší transcendentální zkušenosti, která umožňuje pochopit Hospodinův hlas a poselství. Ale věnujme se nyní postavě Joela, jednomu z dvanácti menších proroků, tváři, která je ukryta v polostínu. Víme o něm jen to, co se dá vytušit z řádek jeho knihy, a to není mnoho.

Jméno jeho otce znělo Betuel a s velkou pravděpodobností někdy žil a pracoval v Jeruzalémě, ovšem je obtížné určit kdy, přestože jsme si téměř jisti, že šlo o poexilní období (tedy po 6. stol. př. Kr.). Mnozí badatelé se domnívají, že šlo o „kultovního proroka“, tedy o jednoho z „vidoucích“, kteří dávali rady a povzbuzení při příležitosti liturgických svátků a shromáždění. Jistě není bez důvodu, že jeho kniha začíná výrazným kajícím obřadem, který navazuje

na jistý druh národní tragédie, invazi kobylek, velkou ránu pro zemědělství Předního východu (kapitoly 1–2).

Přirovnává ji k invazi nepřátelské jízdy, která postupuje a zcela ničí pole a vysušuje zemi: „Vinice zaschla a zvald fíkovník, granátovník, palma, jablono, všechno ovocné

stromy zprahlo, proto zmizela radost mezi lidmi“ (1,12). Je vyhlášen půst, všichni se shromáždili v chrámě, aby prostřednictvím kajícího obřadu prosili Boha o pomoc: „Oblékněte si smuteční roucha a plačte, kněží, naříkejte, služebníci oltáře, vstupte do chrámu a nocujte v zínících, služebníci mého Boha“ (1,13). Joel v těchto zkouškách cítí téměř znamení onoho strašného a slavného dne, o němž byla zmínka výše, okamžiku Božího soudu.

Jemu vděčíme za představu místa posledního soudu: bude v „údolí Josafat“, které pozdější židovská tradice viděla v současném údolí potoka Cedronu, který teče mezi Jeruzalémem a Olivovou horou. Toto jméno je ale ve skutečnosti symbolické – Josafat znamená „Hospodin soudí“, prorok jej nazývá také „Údolí rozhodnutí“. Joel

použil ještě jednou arzenál apokalyptických obrazů: „Slunce a měsíc se zatměly a hvězdy ztratily svou zář. Hospodin zahmí, ze Siónu ... zachvěje se země“ (4,15-16). Přesto nacházíme i světlý obraz onoho dne, který je určen spravedlivým. Tehdy, uzavírá Joel, „budou hory mokvat moštěm, pahorky potečou mlékem, všemi potoky Judska potečou vody, z Hospodinova domu vytryskne pramen, zalaví údolí Šittim“ (4,18).

(Gianfranco Ravasi, Biblické postavy) -oJ-

AHOJ DĚTI!

Začínají prázdniny. Tato dvě slova mají téměř kouzelnou moc, protože umějí vyčarovat úsměv na tváři snad každého školáka. Po celoročním učení přichází dva měsíce volna k odpočinku, výletům, cestování a poznávání, ke čtení, procházkám do lesa a spoustě dalších aktivit.

Právě k procházce do lesa patří prázdninový obrázek. Je to takový nepatrný kousek lesa. V obrázku se schovává malá myška a chce se dostat do svého domečku. Pomozte jí najít v lesním bludišti cestu. Všimněte si, co všechno se v okolí jejího obydlí nachází. A když se takhle rozhlédnete v opravdovém lese a budete se pozorně dívat, uvidíte velký zázrak. Velký zázrak stvoření. Jak je vše v souladu, vše má své místo, důležitost a význam. Velké stromy, keře, keříky, tráva i lesní plody, každý malý brouk i houbička. To vše dohromady tvoří nádherný prostor k odpočinku, nabízí ticho a klid a také své plody.

Takže až přijdete o prázdninách do lesa, dávejte pozor, kam šlapete, zkuste se úplně ztišit a jen poslouchat a pozorně se dívat... a třeba i za tu přírodu Pánu Bohu poděkovat.

Obrázek si můžete vybarvit. A teď už schází snad jen přání – pěkné prázdniny!

(Otazníček)

PRO STARŠÍ:

V rytmičké písni Učedníků „Ozývá se“ je chváleno stvoření a mimo jiné zazní také verš: ...Motýlů pár políbil svůj květ, Bůh jim nakreslil do křídel svůj svět...

Množství pestrých barev, vzorů a ornamentů na motýlích křídlech nás může vést k úžasu. Ale je to jen nepatrný zlomek z celé přírody. Žasnout můžeme nad krásou květů, jejich počtem, nejrůznějšími tvary a velikostí, pestrostí, ale třeba i nad tím, jak dlouho trvá než se z malého pupenu překrásný květ „vyklube“ a pak – během krátké chvilky uvadne a opadá. Bůh to tak stvořil a má to přesný význam a smysl. Když takovou nádherou odívá květy, jak potom „šatí“ člověka?

Každá lidská bytost je originál, dostává svou krásu a tu pak vyzařuje do okolí. Zkusme se častěji než na displej mobilního telefonu dívat do tváří svých bližních, ostatních nebo i cizích lidí. Můžeme objevovat krásu, pokud chceme. A to nejen tu vnější, ale hlavně tu vnitřní, která vychází z nitra. O prázdninách, kdy je více volna a netrápí vás učení a úkoly se k tomu nabízí velký prostor. Krásné prázdniny i vám!

(EJ)

Řešení z minulého Poutníka:

Omluva: V článku Pro starší došlo k záměně pojmů – místo nanebevzetí mělo být nanebevstoupení.

LEKTORSKÁ SLUŽBA

Červenec 2015			
Ne 5. 7.	14. neděle v mezidobí	7.30	Řehákoví 283
		16.00	Adamcovi 18
Ne 12. 7.	15. neděle v mezidobí	7.30	Macháčkovi 411
		16.00	Jansovi 7
Ne 19. 7.	16. neděle v mezidobí	7.30	p. Vránová 18
		16.00	Macháčkovi 242
Ne 26. 7.	17. neděle v mezidobí	7.30	Venclovi 288
		16.00	Severinovi 342

Září 2015			
Ne 6. 9.	23. neděle v mezidobí	7.30	Vašíčkovi 349
		16.00	Jurenkovi 160
Ne 13. 9.	24. neděle v mezidobí	7.30	Pecháčkovi MH
Ne 20. 9.	25. neděle v mezidobí	7.30	Vackovi 197
		16.00	Málkovi HČ 77
Ne 27. 9.	26. neděle v mezidobí	7.30	Havlíčkovi 341
		16.00	Kunertovi 458

Srpen 2015			
Ne 2. 8.	18. neděle v mezidobí	7.30	Motlovi 11
		16.00	Faltusovi 356
Ne 9. 8.	19. neděle v mezidobí	7.30	Kunertovi 12
		16.00	Kunertovi 300
Ne 16. 8.	20. neděle v mezidobí	7.30	Dvořákoví 406
		16.00	Vyhnálkovi 351
Ne 23. 8.	21. neděle v mezidobí	7.30	Hejlovi 232
		16.00	Vágnerovi 102
Ne 30. 8.	22. neděle v mezidobí	7.30	Krátký 73
		16.00	Formánkovi 202

Příležitost ke svaté zpovědi:

Dolní Čermná	středa 1. 7.	15:00 – 17:00 h. 17:00 – 18:55 h.	P. Ján Kubis z Dolní Dobrouče P. Josef Roušar
Verměřovice	čtvrtek 2. 7.	17:30 – 18:55 h.	P. Josef Roušar
Dolní Čermná	pátek 3. 7.	17:00 – 18:55 h.	
	neděle	7:00 – 7:25 h.	
	ostatní dny	30 minut před mší svatou	
Mariánská Hora	neděle	15:30 – 15:55 h.	

Návštěva starších a nemocných farníků:

Ve středu 1. 7. 2015 ve Verměřovicích a v Petrovicích. Ve čtvrtek 2. 7. a v pátek 3. 7. v Dolní Čermné.

Milí farníci, děti, mladí!

Zvu vás na pouť farnosti na Horu Matky Boží u Králík v sobotu 18. července 2015.

K přímým poutníkům se můžete přidat u kostela v Dolní Čermné, odkud se odchází ráno v 5:30 hodin. Cestu pro poutníky na kolech neorganizujeme, ale těšíme se i na tyto statečné. Pro ty, kteří využijí nabídku cesty autobusem, je následující informace. Autobus odjíždí z Dolní Čermné z náměstí ve 14:00 h. Další zastávky budou u Tesly v Dolní Čermné, v Petrovicích na točce ve 14:10 h. a ve Verměřovicích u kostela ve 14:15 h. Záleží na každém z nás, jak čas pouti využije. V ambitech kláštera bude možnost společné modlitby Křížové cesty a od 16:30 h. adorace v kostele. Mše svatá začne v 17 hodin. Po mši svaté plánujeme odjezd zpět. Příspěvek na cestu autobusem tam a zpět bude 100,- Kč, děti polovic.

Následující den, v neděli 19. července, budeme slavit mši svatou v 10 hodin v kapli v Hůře. Pokud bude pršet, mše svatá bude v kostele v Petrovicích také v 10 hodin.

Na putování a setkání s Vámi se těší

otec Josef

Byli pokřtěni a stali se Božími dětmi:

v kostele na Mariánské Hoře 20. 6. 2015

v kostele na Mariánské Hoře 20. 6. 2015

Adéla Pecháčková

Gabriel Florián

z Horního Třešňovce

z Větrní

Křesťanský jsme se rozloučili:

v kostele ve Verměřovicích 5. 6. 2015

s panem Milanem Marešem z Verměřovic

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

13. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
neděle 28. června 2015
27., 28. a 29. týden / 2015

BOHOSLUŽBY A AKCE:

pondělí 29. 6.	Slavnost sv. Petra a Pavla		
úterý 30. 6.	13. týdne v mezidobí	19:00	mše sv. v Dolní Čermné
středa 1. 7.	13. týdne v mezidobí	19:00	mše sv. v Dolní Čermné - na poděkování za 25 let společného života
čtvrtek 2. 7.	13. týdne v mezidobí	7:30 19:00	mše sv. v Dolní Čermné - za farníky mše sv. ve Verměřovicích
pátek 3. 7.	První pátek v měsíci: Svátek sv. Tomáše, apoštola	17:00 19:00	výstav <i>Nejsvětější svátosti oltární v Dolní Čermné</i> mše sv. v Dolní Čermné - za živou rodinu
sobota 4. 7.	První sobota v měsíci: Sv. Prokopa, opata	7:30 19:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Boží pomoc a ochranu mše sv. ve Verměřovicích - za Leopolda Hubálka, sestru a oboje rodiče
NEDĚLE 5. července	Slavnost SV. CYRILA, MNICHA A METODĚJE, BISKUPA patronů Evropy	7:30 9:00 16:00	mše sv. v Dolní Čermné - za pana faráře P. Čenka Ptáčka a celý rod mše sv. v Petrovicích - za Rudolfa Vondru a Josefa a Evu Faltusovy mše svatá na Mariánské Hoře
pondělí 6. 7.	Sv. Marie Gorettiové		Upozorňujeme, že od 6. 7. do 17. 7. 2015 budou mše svaté v naší farnosti podle zde uvedeného rozpisu.
úterý 7. 7.	14. týdne v mezidobí		
středa 8. 7.			
čtvrtek 9. 7.			
pátek 10. 7.			
sobota 11. 7.	Svátek sv. Benedikta, opata		
NEDĚLE 12. července	15. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	7:30 9:00 16:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Josefa Langra, rodinu Langrovu a Němečkovu mše sv. v Petrovicích - za Václava Mikulu, manželku a jejich syna Pavla a ostatní zemřelé z obou stran mše svatá na Mariánské Hoře - za Miloslavu Fabiánkovou, manžela, dva syny, rodiče a sourozence
pondělí 13. 7.	15. týdne v mezidobí		
úterý 14. 7.	Svátek bl. Hroznaty, mučedníka		
středa 15. 7.	Sv. Bonaventury, učitele církve		
čtvrtek 16. 7.	Panny Marie Karmelské		
pátek 17. 7.	15. týdne v mezidobí		
sobota 18. 7.	15. týdne v mezidobí	19:00	Pout' farnosti na Horu Matky Boží u Králík, mše sv. v 17:00 h. mše sv. ve Verměřovicích
NEDĚLE 19. července	16. NEDĚLE V MEZIDOBÍ Dnešní sbírka je věnována na opravu kostela Sv. Jiří.	7:30 10:00 16:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Anežku a Bohuslava Pecháčkovy a syna Vladimíra mše sv. v Hůře (za nepříznivého počasí v Petrovicích) - za stavitele kapličky Petra Duška, Ladislava Bednáře a Václava Vondru mše svatá na Mariánské Hoře - za Vladislava Junka a jeho rodinu

POUTNÍK, ČERVENEC - SRPEN 2015

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná, bankovní spojení: 155816135/0300

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je 16. srpna 2015, Poutník vyjde 30. srpna 2015

Členové redakčního kroužku: J. Roušar, E. Jansová, B. Macanová, J. Moravcová, Z. Ježek

Grafické zpracování: J. Adamec, T. Macháček, T. Bednář, P. Židek, V. Severinová.

Tiskne Tiskárna DOBEL s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ 465 320 144. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu...

Nicméně je možná finanční spoluúčast – výrobní náklady s vydáním jednoho kusu Poutníka činí 7,-Kč.